

KARTA PRZEDMIOTU

Nazwa przedmiotu w języku	polskim	Antropologia kultury i sztuki
	angielskim	Anthropology of Culture and Art

1. USYTUOWANIE PRZEDMIOTU W SYSTEMIE KSZTAŁCENIA

1.1. Sekcja ¹	Sztuki
1.2. Dyscyplina ²	Sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki
1.3. Forma kształcenia	Stacjonarna
1.4. Poziom kształcenia	Szkoła Doktorska
1.5. Osoba przygotowująca kartę przedmiotu	Dr Maciej Zdanowicz
1.6. Kontakt	maciej.zdanowicz@ujk.edu.pl

2. OGÓLNA CHARAKTERYSTYKA PRZEDMIOTU

2.1. Rodzaj przedmiotu ³	Przedmiot specjalistyczny w dyscyplinie
2.2. Język wykładowy	polski, angielski

3. SZCZEGÓŁOWA CHARAKTERYSTYKA PRZEDMIOTU

3.1. Forma zajęć ⁴	Wykład
3.2. Liczba godzin ⁵	15
3.3. Miejsce realizacji zajęć	Zajęcia w pomieszczeniu dydaktycznym UJK
3.4. Forma zaliczenia zajęć	Zaliczenie z oceną
3.5. Metody dydaktyczne	Metody podawcze: wykład konwersatoryjny, prezentacja multimedialna Metody oglądowe: analiza materiałów wizualnych Metody problemowe: dyskusja problemowa, analiza tekstów źródłowych Metody aktywizujące: seminarium interpretacyjne
3.6. Wykaz literatury	podstawowa Appadurai, A. (red.), <i>The Social Life of Things. Commodities in Cultural Perspective</i> , Cambridge University Press Gell, A., <i>Art and Agency. An Anthropological Theory</i> , Oxford University Press Ingold, T., <i>Making. Anthropology, Archaeology, Art and Architecture</i> , Routledge Jones, A., <i>Body Art/Performing the Subject</i> , University of Minnesota Press.

¹ Sekcja nauk humanistycznych, nauk społecznych, nauk ścisłych i przyrodniczych, nauk medycznych i nauk o zdrowiu, nauk o sztuce.

² Historia, językoznawstwo, literaturoznawstwo, nauki medyczne, nauki o zdrowiu, nauki o polityce i administracji, nauki prawne, nauki o bezpieczeństwie, pedagogika, nauki o komunikacji społecznej i mediach, nauki o zarządzaniu i jakości, nauki biologiczne, nauki chemiczne, nauki fizyczne, nauki o Ziemi o środowisku, sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, sztuki muzyczne.

³ Przedmiot ogólny, przedmiot dziedzinowy w sekcji, przedmiot dyscyplinowy w sekcji, przedmiot specjalistyczny w dyscyplinie.

⁴ Ćwiczenia, wykład, seminarium.

⁵ Zgodna z programem kształcenia w Szkole Doktorskiej.

		Taussig, M., <i>Mimesis and Alterity. A Particular History of the Senses</i> , Routledge
	uzupełniająca	Stake, R. E., <i>The Art of Case Study Research</i> , Sage. Sullivan, G., <i>Art Practice as Research. Inquiry in Visual Arts</i> , Sage Warnier, J.-P., <i>The Pot-King. The Body and Technologies of Power</i> , Brill.

4. CELE, TREŚCI I EFEKTY UCZENIA SIĘ

<p>4.1. Cele przedmiotu (z uwzględnieniem formy zajęć)</p> <p>C01: Ukształtowanie pogłębionej i ugruntowanej świadomości sztuki, designu jako praktyk kulturowych, w których materialność, technologia, obraz, ciało, pamięć i instytucjonalne ramy funkcjonowania tworzą dynamiczne, historycznie zmienne konfiguracje znaczeń i wartości.</p> <p>C02: Pogłębienie rozumienia roli artysty, projektanta jako aktorów kulturowych i mediatorów pomiędzy różnymi porządkami czasowymi, symbolicznymi i technologicznymi, a także rozwijanie refleksji nad etycznymi, społecznymi i epistemologicznymi konsekwencjami ingerencji w materialne dziedzictwo kulturowe.</p> <p>C03: Rozwijanie umiejętności lokowania własnych badań i praktyki twórczej w szerokim horyzoncie antropologicznych i kulturoznawczych debat dotyczących obrazu, przedmiotu i ciała, a także budowanie świadomości metodologicznej i odpowiedzialności poznawczej właściwej pracy badawczej na poziomie doktoranckim.</p>
<p>4.2. Treści programowe</p> <p>Sztuka i design jako żywe systemy kulturowe, w których materialność, technologia, symbolika i praktyka społeczna splatają się w dynamiczne konfiguracje znaczeń. Dzieło sztuki i obiekt projektowy rozumiane nie jako zamknięte formy estetyczne, lecz jako byty zanurzone w obiegu kulturowym: w procesach wytwarzania, użytkowania, zużycia, naprawy, reinterpretacji i ochrony. Analiza napięć między trwałością materii a jej podatnością na czas, środowisko i ingerencję człowieka, a także między intencją twórczą a kulturową biografią obiektu.</p> <p>Antropologiczne spojrzenie na sztukę i design jako na praktyki osadzone w rytuałach pracy, technologii materiałowej, gestach warsztatowych i lokalnych tradycjach wytwórczych. Metody opisu gęstego, obserwacji uczestniczącej i analizy materialnej jako narzędzia rozumienia relacji między wiedzą ucieleśnioną, doświadczeniem zmysłowym i transferem kompetencji artystycznych oraz projektowych.</p> <p>Artysta, projektant jako figury kulturowego „innego” i zarazem mediatorzy pomiędzy czasami, porządkami estetycznymi i systemami wartości. Twórca jako negocjator granic pomiędzy autentycznością a rekonstrukcją, zachowaniem a transformacją, lokalnością a globalnym obiegiem form i technologii. Sztuka i design jako laboratoria kulturowej różnicy, translacji i hybrydyzacji. Trwałość i zmienność kanonów estetycznych, technologicznych jako procesy historyczne i kulturowe, podlegające sporom, przesunięciom i reinterpretacjom. Antropologia norm piękna, funkcjonalności i autentyczności w kontekście dziedzictwa materialnego, pamięci zbiorowej i współczesnych strategii ochrony oraz aktualizacji form.</p> <p>Ikonosfera i antroposfera jako sprzężone środowiska współczesnego doświadczenia: nadmiar obrazów, cyfrowe reprodukcje, archiwa wizualne, symulacje i rekonstrukcje jako czynniki przekształcające percepcję, pamięć i relację z materialnym oryginałem. Obraz jako aktor kulturowy – zdolny inicjować emocje, konflikty, praktyki społeczne.</p> <p>Antropologia obrazu jako refleksja nad materialnością widzialności: warstwowością nośników, śladami technologii, patyną czasu, relacją między powierzchnią a pamięcią. Obraz jako obiekt wymagający interpretacji, ochrony i krytycznej świadomości własnej sprawczości kulturowej.</p> <p>Antropologia przedmiotu i materialności: biografie rzeczy, krążenie materiałów, ślady użytkowania, napraw i adaptacji jako zapisy relacji społecznych i technologicznych. Projektowanie jako praktyka ingerująca w „życie” obiektu, negocjujące jego przyszłość i sens kulturowy.</p>

Antropologia ciała jako klucz do rozumienia pracy artystycznej: ciało jako narzędzie poznania, pamięci gestu, precyzji i ryzyka; cielesność w relacji z oporem materii, skalą, ciężarem, temperaturą, czasem. Ciało jako medium performatywne, archiwum doświadczenia i pole etycznej odpowiedzialności wobec obiektu.

5. PRZEDMIOTOWE EFEKTY UCZENIA SIĘ

Przedmiotowy efekt uczenia się	Doktorant, który zaliczył przedmiot	Odniesienie od efektów uczenia się w Szkole Doktorskiej (zgodnie z programem kształcenia w Szkole Doktorskiej)
w zakresie WIEDZY:		
W01	Rozumie sztukę i design jako historycznie zmienne systemy praktyk wizualnych, materialnych i technologicznych osadzone w obiegach społecznych, instytucjonalnych i symbolicznych.	SD_W01 SD_W02
W02	Postrzega dzieło sztuki i obiekt projektowy jako byty o kulturowej biografii, podlegające procesom transformacji, reinterpretacji i konserwatorskiej mediacji.	
W03	Interpretuje relacje między ikonosferą i antroposferą jako środowiska kształtujące percepcję, pamięć i wyobraźnię współczesnych kultur wizualnych.	
W04	Rozumie antropologiczne koncepcje obrazu, przedmiotu i ciała jako komplementarne wobec teorii sztuki narzędzia analizy materialności, sprawczości i ucieleśnionych praktyk wizualnych.	
W05	Sytuuje własne badania i praktykę artystyczną w szerokim horyzoncie debat nad materialnością, technologią, pamięcią i etyką ingerencji w obiekty wizualne.	SD_W07
w zakresie UMIEJĘTNOŚCI:		
U01	Integruje perspektywę antropologiczną z analizą artystyczną i wizualną w interpretacji dzieł, obiektów i procesów twórczych.	SD_U01 SD_U03 SD_U07
U02	Formułuje wielowymiarowe ujęcia badawcze łączące analizę materialną, kulturową i technologiczną.	
U03	Projektuje własne strategie badawcze i artystyczne w sposób refleksyjny, świadomy kulturowych konsekwencji pracy z obrazem i materią.	
w zakresie KOMPETENCJI SPOŁECZNYCH:		
K01	Podejmuje odpowiedzialne decyzje twórcze i badawcze z uwzględnieniem ich długofalowych skutków kulturowych i materialnych.	SD_K04
K02	Funkcjonuje jako świadomy uczestnik dialogu między praktyką artystyczną, refleksją teoretyczną i dziedzictwem kulturowym.	

6. SPOSOBY WERYFIKACJI OSIĄGNIĘCIA PRZEDMIOTOWYCH EFEKTÓW UCZENIA SIĘ

	Sposób weryfikacji (+/-)
--	--------------------------

Przedmiotowe efekty uczenia się	Egzamin ustny/pismny			Kolokwium			Projekt			Aktywność na zajęciach			Praca własna			Praca w grupie			Inne			
	Forma zajęć			Forma zajęć			Forma zajęć			Forma zajęć			Forma zajęć			Forma zajęć						
	W	C	S	W	C	S	W	C	S	W	C	S	W	C	S	W	C	S	W	C	S	
W01	+																					
W02	+																					
W03	+									+												
W04	+																					
W05	+																					
U01	+									+												
U02	+									+												
U03	+									+												
K01										+												
K02										+												

7. KRYTERIA OCENY STOPNIA OSIĄGNIĘCIA EFEKTÓW UCZENIA SIĘ

Forma zajęć	Ocena	Kryterium oceny
Wykład (W) ⁶	3,0	Doktorant poprawnie rekonstruuje podstawowe pojęcia i perspektywy antropologiczne odnoszące się do sztuki, obrazu i materialności. Argumentacja ma charakter opisowy, fragmentaryczny, z ograniczoną zdolnością syntezy oraz niewielkim odniesieniem do własnej refleksji badawczej lub twórczej.
	3,5	Doktorant wykazuje elementarną zdolność integrowania pojęć antropologicznych z analizą zjawisk sztuki i designu. Analiza pozostaje jednak częściowo schematyczna, z ograniczoną świadomością metodologiczną i niewystarczającym pogłębieniem problemowym.
	4,0	Doktorant prezentuje spójną, poprawną pojęciowo i metodologicznie analizę, umiejętnie lokując zagadnienia sztuki i materialności w szerszym kontekście kulturowym. Widoczna jest zdolność syntezy i samodzielnego formułowania wniosków interpretacyjnych.
	4,5	Doktorant formułuje pogłębioną interpretację problemową, wykazując wysoką świadomość epistemologiczną oraz zdolność krytycznego problematyzowania kategorii analitycznych. Analiza ujawnia dojrzałe rozumienie relacji między materialnością, technologią, pamięcią i praktyką artystyczną.
	5,0	Doktorant prezentuje oryginalną, intelektualnie dojrzałą i syntetyczną interpretację, twórczo integrując perspektywę antropologiczną z refleksją nad własną praktyką artystyczną lub konserwatorską. Argumentacja wykazuje wysoki poziom autonomii poznawczej, precyzji pojęciowej i konsekwencji metodologicznej.

Przyjmuję do realizacji

.....

⁶ Niepotrzebne usunąć.